

Mısır Devrimiyle Belirginleşen Erdoğan'ın Terkedilme Acısı

İçeriği Yazan: [Mehmet ÇAĞIRICI](#) [1] Zaman: Salı, 23/07/2013 - 16:18

Yazar Bloğuna Ekle: Yazarlar Bloğunda Görünmesin

Bir yıl önce seçimle göreve gelen, halkının özgürlük ve demokrasi beklentisine ihanet eden, şeriat yasalarıyla diktatörce Mısır'ı yönetmeye çalışan Müslüman Kardeşler siyasi hareketine mensup devlet başkanı Mursi 'nin istifası için milyonlar, Temmuz ayı başında yeniden ayaklandı. Muhalefet, Mursi 'nin istifası için 22 milyon imza toplamıştı. Tahrir meydanını dolduran yığınlar, Mursi istifa etmeden evlerine gitmemekte kararlı ve ısrarcıydılar.

Yükselen halk hareketi karşısında 3 Temmuz'da bizzat Mursi'nin atadığı Mısır'ın Genelkurmay Başkanı ve aynı zamanda Savunma Bakanı General El Sisi, Mısır'da Mursi'nin görevden alındığını, yerine Anayasa Mahkemesi Başkanın devlet başkanlığına atandığını bütün dünyaya açıkladı.

Bu olay, Türkiye'de AKP hükümeti tarafında bir askeri darbe olarak değerlendirilerek şiddetle kınanırken, ABD ve AB tarafından oldukça sakin fakat biraz endişeyle takip edildi. Hatta ilerleyen günlerde ABD, Katar ve Suudi Arabistan'ın Mısır'a mali yardım yaptığı haberleri dünyaya yayıldı.

Mısır'daki bu siyasi gelişime, benim de katıldığım “**Siyasi İslam hareketinin iflası**” gözüyle bakanlar arasında Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad da vardı.

Ancak ülkemizde sadece iktidar partisi AKP değil, aynı zamanda muhalefet partileri de Mısır'daki son siyasi gelişmeleri “askeri darbe” başlığı altında tartışıp değerlendirdiler. Başbakan Erdoğan, Mısır'da bu arada tutuklanan Mursi'nin Devlet Başkanlığı görevinin iadesini talep ederek, yeni Mısır yetkilileri ile görüşmeleri dahi ret etti.

Bazılarının “askeri darbe” olarak kınadığı, bazılarının ise “halkın ihtilali” olarak kutladığı Mısır'daki bu son siyasi gelişmelerin üzerinden neredeyse üç hafta geçti. Şimdi artık, Mısır'daki bu siyasi gelişmeyi ve arka planını biraz daha sakin ve sağlıklı bir şekilde değerlendirebiliriz; sanırım.

Dikkat edilirse şu anda Mısır'da bir askeri yönetimin olmadığı, görülecektir. Devlet Başkanı olan Adli Mansur, aynı zamanda Anayasa Başkanı olan bir sivildir. Hazim el-Biblavi'nin başbakanlığında 34 bakandan oluşan geçici hükümet ise yine üçü kadın olmak üzere sivil şahsiyetlerden oluşmaktadır.

Haber kaynakları, ordu yönetiminin, iktidar değişiminden önce siyasi taraflarla uzlaşacak bir yol haritası üzerinde görüşmeler ve çalışmalar yaptığını, bu toplantıya Mısır'ın bütün milli güç ve partilerin çağrıldığını duyurdular. Aynı kaynaklar, Mursi'nin iktidar partisinin bu toplantıya katılmadığını, fakat İslamcı Nur partisi dâhil birçok parti ve örgütün katılımıyla 7 saat süren bu toplantıda ordu yönetiminin, diğerleriyle birlikte çözüm arayışı ile bir “Yol Haritası” üzerinde uzlaştığını da bildirdiler. Bu kaynaklar, Mısır askeri yönetiminin, Mısır'ın son anayasasını askıya alan TV konuşmasından önce de durumu, ABD'ye bildirdiğini kaydetmektedirler.

Mısır'daki iktidar değişikliğinin yöntemi, bu yöntemde ordunun oynadığı rol, bu bir darbe mi yoksa değil mi gibi tartışmaları, kısaca bunların hepsi aslında, bu olayla su yüzüne çıkan çok önemli **nesnel bir gerçekliğin** gözden kaçmasına neden olmaktadır.

Mısır'daki son siyasi gelişmelere “darbe” penceresinden bakanlar, esasında kendi siyasi geleceklerinin kaygısına düşenlerdir. Çünkü Mısır'daki bu siyasi olayı, demokrasinin bütün kural ve kurumları açısından değil de sadece “seçimle gelen seçimle gider” ölçüsüne vuranlar özünde kendileri için büyük bir korku içindedirler; çünkü onlar, Mısır usulü bir iktidar değişikliğinin başka ülkelere de kötü örnek olabileceği endişesini taşımaktadırlar.

Bu endişeyi taşıyanların başında da ülkemizdeki iktidar partisi AKP ve onun lideri Erdoğan gelmektedir. En az 2023'e kadar iktidarda kalma hayalleri kuran R.T. Erdoğan'ın kısa zamanda iktidarı kaybetme endişesi, aslında hiç te yersiz değildir. Çünkü onun için mesele, Mısır'da olduğu gibi sadece bir askeri darbe meselesi değildir. Sorunun kökü, Erdoğan ve AKP açısından çok daha büyük ve derindedir. Erdoğan için **mesele**, ayağının altından adeta toprağın çekilmesi gibidir.

Erdoğan'ın, o çok sevdiği iktidarı kısa zamanda kaybetme korkusunun verdiği hiddet ve öfkesinin sonuçlarını, daha henüz Mısır devrimi yaşanmadan, Haziran ayında, Taksim Gezi Parkındaki ve bütün yurda yayılan direnişteki gençlerimiz ve halkımız çok yakından hissetmişlerdir. Evet, Başbakan Erdoğan, iktidarı kaybetme korkusunun verdiği panikle; gayet sert, acımasız ve zalimce gençlerin üzerine, emrindeki polisi saldırtmış, kiminin ölümüne, kiminin kör olmasına veya ağır yaralanmasına neden olmuştur. Bir de utanmadan gururla **“Bu talimatı ben verdim!”** diyebilmiştir!

Peki, neden Başbakan Erdoğan; anketlere göre hala % 45 civarında seçmenin desteğini aldığı hal de bu derece endişeleniyor, korkuyor? Onu bu derece sinirlendiren, büyük hayal kırıklığı yaşatan, hiddet ve öfkeliendiren olay nedir?

Gezi Parkı direnişçilerinin protestosu mu? Bence, Hayır!

Onların mizah dolu, akılcı slogan ve pankartları mı? Yine Hayır!

Polisin bu vahşi şiddetine rağmen onların insanı çılgına çeviren o barışçı, insancıl ve sakin tutumları mı? Yine Hayır!

Evet, daha fazla uzatmadan Başbakanımızı dehşete düşüren, onu bu denli sinirlendiren, hayal kırıklığı yaşatan bu siyasi olayı tek cümleyle ifade edelim:

Başbakan Erdoğan'ı iktidara taşıyan, 11 yıldır bütün yeteneksizliğine rağmen iktidarda kalmasını sağlayan emperyalizmin, yani ABD ve AB yönetiminin ve küresel finans sermayenin artık onu desteklemekten vaz geçmesidir. Emperyalizm, Erdoğan'ı tıpkı boş bir çuval gibi siyaseten bırakmıştır!

Onun için Başbakan Erdoğan Gezi Parkı direnişçilerine karşı ilk tepki olarak “Küresel Faiz Lobisi” ne saldırmıştır. ABD'nin adını vermeye cesareti olmadığından ilk aklına gelen kavram, onu iktidarda tutan faiz karşılığında Türkiye'ye gelen **“sıcak para”** olmuştur. Onun için Erdoğan, Gezi direnişini, "Dış Mihraklar" a bağlamıştır!

Ancak; ABD'nin ve AB'nin artık Erdoğan'ı desteklememeleri, Başbakan Erdoğan'ın kişiliği veya onun bir hatası veya yeteneksizliği ile **doğrudan ilgili değildir**. Emperyalizmin Başbakan Erdoğan'a olan tavır değişikliği, tamamen emperyalist politika değişikliğinin, yani **yeni bir emperyalist stratejinin sonucudur**.

Emperyalizm artık, bariz bir biçimde o eski Bush zamanından kalma, Neocon (Yeni Muhafazakârlık) ekseninde geliştirdiği **stratejisini değiştirmektedir**. Bush döneminden kalma bu stratejinin ana hedefi, ABD yönetiminde bir dünya hegemonyası kurmaktır. O zaman ABD emperyalistleri, SSCB ve Doğu Avrupa'da reel sosyalizmin yıkılışıyla önlerinde **“tek kutuplu”** bir dünya bulmuşlardı.

Emperyalizmin dünya hegemonyası politikasını, İslam dünyasında yaşama geçirmek için ise “Siyasi İslam” veya “İlimli İslam” konsepti geliştirilmişti. Yine Siyasi İslam konseptine uygun olarak 2003

yılında Başkan Bush'un Dışişleri Bakanı olan Condoleezza Rice'in bütün dünyaya ilan ettiği Genişletilmiş Kuzey Afrika ve Büyük Ortadoğu projeleri vardı. Emperyalist bu projelerle, aralarında ülkemiz Türkiye'nin de bulunduğu 22 ülkenin siyasi sınırları değiştirilerek, bu ülkelere "ılımlı İslam" konsepti doğrultusunda **İslami karakterli yeni rejimlerin** yerleştirilmesi planlanmıştı.

Bu projeler, **kısmen** gerçekleştirildi. Türkiye'de AKP ile İslamcılar 2002 Kasım ayında seçimle iktidara gelmişler, zaten emperyalistlerin projelerine uygun siyaset yapıyorlardı. Tunus'ta Zeynel Bin Ali devrildi; iktidar İslamcı bir partiye yine seçimle verildi. Libya'da Kaddafi devrildi; iktidar yine İslamcılara teslim edildi. Mısır'da Mübarek devrildi; seçimle iktidar, Müslüman Kardeşlere devredildi.

Fakat BOP geldi, geldi; Suriye'de 2,5 yıldır **tıkanıp kaldı!**

BOP, artık eski biçimde, eski yöntemlerle ve eski aktörlerle ilerlemiyor;

gerçekleştirilemiyor. Emperyalizm için artık yeni politikaların, yeni stratejilerin denenmesinin zamanı gelmiştir. Artık; yukarıdaki ana sorumuz olan, neden emperyalizm, Erdoğan'a olan desteğini, yarım kalan BOP'a rağmen geri çekiyor sorusuna yanıt verebilecek duruma, şimdi çok daha yakınız. Mısır devrimi ile **emperyalist strateji değişikliği** çok açık olarak gün ışığına çıkmıştır. Böylece Başbakan Erdoğan'ın son zamanlardaki hiddetinin de nedenini anlamış oluyoruz.

Emperyalist politika değişikliğinin **ana nedeni**, "ılımlı İslam" veya **Siyasi İslam konseptinin** tamamen **iflas** etmiş olmasıdır. Emperyalizm, bu çizgiden hemen hemen tamamen vaz geçmiş sayılır! Bu bağlamda bir strateji değişikliği ile birlikte Erdoğan ve hareketi de emperyalizm tarafından adeta boş bir çuval gibi bırakılmıştır!

Dikkat edilirse ne ABD yönetimi ve ne de AB'nin önde gelen yöneticileri Mısır'daki iktidar değişikliğine "darbe" demişlerdir. Tam tersine her iki emperyalist merkez de, Mısır'daki gelişmeler üzerinde olumsuz etki yapabilecek her türlü söylem ve eylemlerden kaçınmışlardır. Üstelik aralarında ABD'nin de bulunduğu birçok devlet, Mısır'a mali yardım sözü vermişlerdir. ABD'nin bir numaralı müttefikleri sayılan Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Kuveyt, Mısır'da darbe sonrası kurulan yeni hükümete 12 milyar dolar yardım yapacaklarını resmen açıkladılar.

Gelelim Türkiye'de AKP ve lideri Erdoğan'a.

Başbakan Erdoğan, aslında ABD ziyaretini bu sene başında yapmayı planlamıştı. ABD tarafından iki kez ertelen seyahat, Mayıs ayında yapıldı ve Erdoğan bu ziyaretten tamamen **eli boş** ve hayal kırıklığı içinde döndü. Arkasından Mayıs sonu Türkiye'de Taksim Gezi Parkı Olayları başladı. Bu olayları ABD'nin bir tertibi olduğu sanısıyla Erdoğan, olaylardan kaçarak Fas, Tunus ve Cezayir seyahatine çıktı. Fas'ta protokole alınmasına rağmen Fas kralı tarafından kabul edilmedi.

Kuzey Afrika seyahatine çıkmadan Erdoğan, emrindeki iç işleri bakanına, Valiliklere ve emniyet müdürlüklerine Taksim Gezi Parkı direnişçilerine polisin çok sert davranması emrini vermesinin nedeni, ABD seyahatinde kendisine yapılan muameleden arık kendisi ile emperyalizm arasındaki aşkın sona erdiğini sezmesi idi. Erdoğan, samimi olarak kendisine komplo kurulduğuna inanıyordu.

Polisin Gezi Parkı direnişindeki sert tutumu, hem ABD ve hem de AB tarafından **kınandı**. Daha sonra ABD hazine başkanı Bernanke, ABD'nin dolar emisyonunu daraltan açıklamayı yaparak, bu açıklamanın etkisinin nasıl Türkiye'de dolar ve Avro kurlarının kısa zamanda yükseleceğinin bir provasını yaptılar. Bununla Erdoğan'a finansman bakımından kendilerine olan **bağımlılığı** hatırlatıldı!

Türkiye'de ise AKP'nin gizli koalisyon ortağı, ABD emperyalizminin istihbarat örgütü olan CIA'nın kontrolündeki F. Gülen cemaati ve onu temsil eden basın, özellikle Zaman gazetesi; Başbakan Erdoğan'a ve AKP hükümetine BOP, Gezi parkı vs. konular üzerinden hemen **yoğun eleştirilere** başladılar. ABD çıkarlarını hâlâ temsil eden F. Gülen ve cemaati ile Erdoğan taraftarları arasındaki **siyasi savaş kızıştı**.

Artık her şey iyice gün ışığına çıkmış; emperyalizm, Ortadoğu ve İslam dünyası için Bush döneminden kalma **Siyasi İslam** temel politikalarına ve bu hareketin aktörleri olan Müslüman kardeşlere veya Türkiye'deki AKP gibi İslami partilere ve bu hareketlerin lideri olan Mursi ve Erdoğan gibi siyasi aktörlere artık kesinlikle sırtını dönmüştü. Emperyalizm; siyasetten hiç anlamayan Erdoğan'a göre,

ortada hiçbir neden yokken, birden bire Erdoğan'ı terk etmişti. Erdoğan'ın son zamanlarda yaşadığı acı ve öfkenin nedeni, işte bu terk ediliş ve ayrılık acısıydı!

Burada okuyucuda merak edilen bir sorunun ortaya çıkması, çok muhtemeldir. Bu soru da olsa olsa neden emperyalizm, durup dururken **Siyasi İslam** konseptinden vaz geçmiş; dolayısı ile Erdoğan'ı neden böyle birden bire yarı yolda bırakmış olabilir? Sorusudur. Bu sorunun yanıtı, dünyadaki son yıllardaki çeşitli gelişmelerin ve faktörlerin, emperyalist düşünce ve davranışa hepsi bir arada yaptıkları etkiler göz önünde tutularak, ancak verilebilir.

Son on yıl içinde cereyan eden bu gelişmelere, şimdi bir göz atalım:

Emperyalizm, 2001 yılında hâlâ kazanamadığı saldırgan ve haksız Afganistan savaşı ve 2003 yılındaki yine haksız ve hukuksuz Irak işgali nedeniyle büyük mali sorunlarla ve dünya çapında itibar kaybetmekle karşı karşıya kalmıştır. Bu iki savaş kendisine en az 4 trilyon dolara mal olmuştur. Arkasından patlak veren 2007/2008 finans ve ekonomik kriz, dünya ekonomik devi ABD'nin adeta belini kırmıştır. ABD ve AB ülkeleri, yüksek seviyede borçlanmışlar, raydan çıkan ekonomilerini ise hâlen rayına oturtamamışlardır.

Dünyada Şangay İşbirliği ve BRİC ülkeleri müthiş bir ekonomik performansla dünya piyasalarını adeta fethetmişlerdir. Başlangıçta Batı ile birlikte çalışmaya ikna edilen Rusya, giderek Batı cephesiyle işbirliğinden uzaklaşıp muhalif bir pozisyona girmiştir. Çin ve Hindistan'ın Asya'da yükselmesi nedeniyle ABD, askeri gücünü Asya ve Pasifik'e yoğunlaştırmak durumunda kalmış; Avrupa, Afrika ve Ortadoğu'daki güçlerini büyük ölçüde zorunlu olarak çekmiştir.

Büyük Ortadoğu Projesi(BOP), Suriye'de 2,5 yıldır tıkanmıştır. Buna karşı emperyalizm çaresizdir. Çünkü BM Güvenlik Kurulu daimi üyesi olan Çin ve Rusya artık emperyalizme Suriye'de dış müdahale imkânı tanımamaktadırlar. Erdoğan'ın liderliğinde Türkiye ise hiçbir şey yapamamanın acizliği içindedir. Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'ın arkasında sadece Çin ve Rusya yoktur; ayrıca bölgenin güçlü ülkesi olan İran, yeniden kendine gelen Irak ve nihayet 2006 yılında Lübnan'da İsrail'e büyük bir askeri ders veren Hizbullah ta vardır.

Emperyalizmin Ortadoğu'da İran, Irak, Suriye ve Hizbullah kontrolündeki Şii cephesine karşı Katar, Bahreyn, Suudi Arabistan, Mısır ve Türkiye'den oluşan Sünni cephe oluşturma çabaları Mısır'daki devrimle birlikte yerle bir olmuştur.

Fakat aynı zamanda İran'daki Cumhurbaşkanlığına reformcu bir adayın seçilmesi; emperyalizmin, İran'a karşı politikasına, ince ayar çekmesine neden olmuştur.

İdeolojik olarak İslami partiler, İsrail'le ilişkilerde büyük sıkıntılar yaşamaktadırlar. Türkiye'de AKP iktidarı örneğinde de görüldüğü gibi sahte de olsa İktidara gelen Müslüman kardeşler ve İslami Partiler İsrail ile açıkça işbirliği ve dostluk ilişkisi kuramamaktadır. Bu durum, emperyalist çıkarların Doğu Akdeniz ve Ortadoğu'da bekçiliğini yapan İsrail'i tamamen yalnız bırakmaktadır. Bu da emperyalistleri çok endişelendiren bir başka durumdur.

Son yıllarda emperyalistlerin Müslüman Kardeşler ve İslami hareketlerle başları oldukça derttedir. Örneğin geçen sene İslamcı bir grup Libya'da, ABD' elçiliğini basarak ABD elçisini öldürmüştür. Suriye'de Beşşar Esad'ın askerlerine karşı savaştan El Nursa' ya ait teröristler, dünyanın dikkat ve nefretini çeken görülmedik **vahşet** uygulamaktadırlar.

Türkiye bağlamında Erdoğan'ın ne oldum delisi olan **büyük lider olma tutkusu**, Yeni Osmanlıya sultan kesilme sevdası da emperyalizmin planlarını bozan bir başka faktördür. Erdoğan'ın aynı kafadan olan Dış İşleri Bakanı Davutoğlu ile birlikte yürüttükleri Yeni Osmanlılık siyaseti, Irak merkezi yönetimini İran'ın kucağına itmiş; İsrail'le aralarının bozulmasına neden olmuş; İsrail düşmanlığına rağmen Filistinlilerin desteğini dahi kazanamamıştır. Erdoğan'ın BOP eş başkanı olarak **büyüklik kompleksi** ile **efendisinden izinsiz** kendi başına "Müslüman Kardeşler" üzerinden siyaset yapmaya çalışması gerçeği, efendisini kızdıran bir başka etmendir.

Kısaca, Erdoğan hükümeti, artık planlandığı gibi emperyalist politikaları, özellikle BOP'u uygulayamaz bir duruma düşmüştür. Sonuçta Erdoğan'ın iflas eden dış politikası, çıkmaza giren "Barış" politikası,

vs. nedeniyle Türkiye'nin bölge devletler ve halklar üzerindeki saygınlığının ve etkinliğinin azalmasına neden olmuş, bu da emperyalizmin hiç ama hiç hoşuna gitmemiştir.

Bütün bu gelişmeleri değerlendiren emperyalist güçler, özellikle Obama yönetimindeki ABD, artık Bush döneminden kalma bu İslami siyasetin İslam ülkelerinde de kendileri için yararsız olduğu düşüncesiyle Türkiye'de AKP'den ve Erdoğan'dan, Mısır'da ise Mursi'den **vaz geçmiştir**.

Emperyalizm, anlaşıldığı kadar BOP **uygulama planlarını** da değiştirmiştir. Esad'ı içerden deviremeyeceğini anlayan emperyalizm, Suriye'yi etnik şoven Kürt hareketi üzerinden bölme planını devreye sokulmuştur. Suriye'yi bölmek demek, Türkiye'yi bölmek demektir.

Bu değişikliği F. Gülen cemaati, Erdoğan ve ekibine karşı ustaca kullanmaktadır. Onun için F. Gülen ve taraftarları yazarlar, BOP ile ilgili **çakma eleştiriler** yapmaktadırlar. Ancak unutmayalım ki cemaat hâlâ **ABD'nin hizmetindedir**. Şimdi emperyalistler ve yerli işbirlikçileri tarafından yapılmak istenen, AKP ve Erdoğan'a **yeni bir siyasi seçenek** hazırlamaktır. Rıfat Hisarcıklıoğlu'nun parti kurma çalışmaları veya M. Sarıgül' lü çözümler vs. gibi ortada dolanan dedikodular, bu seçenek arayışının açık belirtileridirler.

Özetle emperyalizm, ülkemizde ve İslam dünyasında **yeni bir strateji** uygulamaktadır. Emperyalizmin bu yeni stratejisinin **temel karakteristiği**, emperyalizmin artık İslam âlemindeki olayları kendisi **aktif** olarak **biçimlendiremiyor**, sadece bu olaylara **pasif** tepki verebiliyor, olmasıdır!

Mısır bağlamında son iktidar değişikliğinin "Darbe mi değil mi" tartışması bize, ülkemize ve özellikle devrimci demokratik harekete **hiç bir şey** kazandırmayacaktır. Çünkü bu olay, genel anlamda büyük bir halk devrimi karşısında, siyasi kadro değişikliği ile ilgili basit bir siyasi yöntem sorunudur.

Fakat bizim için, ülkemiz için **yaşamsal** önem taşıyan konu; yöntem değil, **emperyalist politikaların içeriğinin değişmesidir**. Çünkü **emperyalizme bağımlı** olan ülkemiz Türkiye için bu politika veya stratejilerin değişimi, ülkemizin bekası, geleceği ve siyasi yaşamı için çok büyük etkileri olacaktır.

Emperyalist politikaların değişmesinin **ilk olumlu etkisi**, zalim ve diktacı Erdoğan liderliğindeki AKP hükümetinin, **dünya çapında yalnız kalmasıdır**. Erdoğan ve hükümeti dış dünyada giderek izole olmaktadır.

Fakat bu olumlu etkinin yanında emperyalizmin bu strateji değişikliği, ülkemiz için aynı zamanda **iki büyük riski** de içinde taşımaktadır:

- Türkiye ekonomik ve finans bakımından küresel finans sermayeye **bağımlı** olduğu için ve de artık AKP hükümeti, küresel sermaye tarafından **aktif** desteklenmediğinden "Sıcak Para" üzerinden ani bir **çekilme şantajı** veya **finans kriziyle** ülkemiz karşılaşabilir;
- Öte yandan Başbakan Erdoğan, yeniden emperyalizmin gözüne girmek için kraldan çok kralcı bir tavırla ve de Başkanlık sisteminde Başkan olma gibi kendi siyasi kariyerinin geleceğini bağladığı PKK ile ittifakında, çok daha ileri giderek ülkeyi bir **iç savaş ve bölünmenin eşiğine** taşıyabilir.

Bu yeni koşullar altında herkes **ekonomik kriz** ve **ülkenin bölünmesi** gibi riskli konularda **çok daha dikkatli** olmalı; Erdoğan ve hükümetinin dünya çapında yalnız kalmasından, siyasi izolasyonundan AKP hükümeti karşıtı olan herkes ama herkes **cesaretlenmeli** ve **birleşerek** daha **aktif bir mücadele** yürütmelidirler.

"Direne Direne Kazanacağız!"

Mehmet ÇAĞIRICI

mehmet.cagirici@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Analiz](#) [3]

Kaynak URL (16/05/2024 - 07:49 tarihinde yazdırıldı):

<http://www.politikadergisi.com/makale/misir-devrimiyle-belirginlesen-erdogan%E2%80%99-terkedilme-acisi>

Bağlantılar:

[1] <http://www.politikadergisi.com/pd-uye/mehmet-cagirici>

[2] <mailto:mehmet.cagirici@politikadergisi.com>

[3] <http://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/analiz>